

der blev vist her i Folketinget, med Tak og varm Paaskønnelse vilde modtage den udstrakte Haand og bidrage sit til at godkende den Overenskomst, som Folketingets forskellige politiske Grupper paa dette Spørgsmaals Omraade havde sluttet med Regeringen. Men da Programmet skulde staa sin Prøve, samlede Landstingets Flertal sig ligesom tidligere resolut til Forsvar omkring den toldbeskyttede Størindustri truede Privilegier. Landstinget svarede Folketinget med et rent og skært Partiindlæg, der ikke havde faaet en eneste Stemme uden for Højres egen Lejr. Hele Oppositionen stod samlet overfor Landstingets ensidige Flertalsafgørelse, medens vi her i Folketinget havde behandlet dette Spørgsmaal saaledes, at Medlemmer af alle Grupper havde sluttet sig til vor Overenskomst.

Efter at vi under Drøftelsen af Toldtariffen i over 25 Aar ikke havde hørt andet end ensidige Partiforklaringer, udtalte Ordføreren for Landstingets Udvalg i sit Svar paa Folketingets Kompromisforslag: „Nu kende vi Folketingets Ønsker, og nu er det Landstingets Tur at sige sin Mening.“ I Overensstemmelse med den Taktik, blev der i forrige Samling sendt Folketinget et Partiindlæg fra Landstinget. Efter alt, hvad der var gaaet forud, laa det nært for Folketinget at give Svar paa Tiltale, men Folketinget lod i forrige Samling endnu en Gang sit personlige Kompromisforslag gaa uforandret tilbage til Landstinget, for at det patriotisk stemte høje Ting endnu en Gang kunde faa Anledning til at overveje, om der ikke var Anledning til endelig at bringe denne Sag til en Afslutning, navnlig under Hensyn til de store Ofre, der fra alle Sider var bragt nede i Folketinget for at naa en mindelig Overenskomst. Imidlertid har Landstingets Flertal atter ved denne Lejlighed misforstaaet sin konservative Opgave. Det Forslag, vi nu have modtaget, og som ligger her paa Tingets Bord, er ligesom det tidligere et ensidigt, jeg kunde sige et søgende Partiindlæg, der tydelig vidner om, at dets Talsmænd oppe i det andet Ting have sat Særinteresserne over Samfundsinteresserne. Men Tiderne forandre sig, vi have set det paa forskellig Maade, og det skal nok vise sig under den fremtidige Udvikling, at de konservative Interesser sygne under en uheldig Ledelse. De senere Aars Erfaringer vise, at Folketinget bliver stærkere og Landstinget svagere ved at vente. Naar Landstinget næste Gang modtager et Toldreformforslag

fra Folketinget, vil Højres konservative Talsmænd maaske for sent komme i Tanker om, hvad Landstinget burde have gjort, medens det havde Folketingets imødekommende og hensynsfulde Kompromisforslag om Toldloven i Hænderne.

Et af de Spørgsmaal, der tidligere har staaet som en væsentlig Hindring for Toldreformens Gennemførelse, er Spørgsmaalet om Statskassens Erstatning for den ved Toldreformen fremkaldte Indtægtsnedgang, det saakaldte Kompensationsspørgsmaal. Men ogsaa paa dette Punkt har Folketinget udstrakt en imødekommende Haand. Den Betænkning, der ledsagede Folketingets Kompromisforslag, indeholdt om dette Forslag følgende Forklaring: „Medens der i Udvalget ligesom i Toldkommissionen er Enighed om, at Statskassen under Hensyn til Toldindtægternes stadige Stigning ikke behøver fuld Dækning for hele denne Nedgang, er man paa den anden Side klar over, at Finanserne maa kræve Erstatning for den væsentlige Del af det Indtægtstab, Toldreformen medfører“. Det var altsaa en meget klar og tydelig Udtalelse fra Folketingets Side om, at man fandt det rigtigt, at Statskassen fik Erstatning for den væsentlige Del af det ved Reformen fremkaldte Indtægtstab. Derefter fortsættes: „Da Kompensationsspørgsmaalet imidlertid ikke foreligger til praktisk Afgørelse, før man i Hovedsagen er bleven enig om Toldtariffens Affattelse, foretrækker Udvalgets Flertal at afvente Regeringens og Landstingets Stilling til de af Folketinget vedtagne Ændringsforslag, inden man gaar til Forhandlingen om Kompensationsspørgsmalets Løsning“. Det er altsaa en bindende Udtalelse fra Folketingets Side. Vi ere villige til at give Kompensation for den væsentlige Del af Indtægtsnedgangen, men vi finde det ørkesløst at drøfte Kompensationsspørgsmaalet, saa længe det ikke foreligger aktuelt til Afgørelse. Først naar Landstinget har accepteret det Kompromis, som Folketinget har tilbudt, bliver der Anledning til at drøfte Erstatningsmaaden. Jeg kommer herved ganske naturlig ind paa det andet Forslag, som ligger paa Tingets Bord, angaaende en Forhøjelse af Brændevinsskatten. Mine egne personlige Anskuelser om den Skat har jeg flere Gange udtalt, baade inden for og uden for Rigsdagen, og jeg skal ikke trætte det høje Ting med Gentagelser. Den Situation, under hvilken Kompensationsspørgsmaalet vilde blive aktuelt, er jo nemlig, som jeg før udtalte, aldrig kommen til at foreligge, fordi Lands-